

rachel amphlett

SLEHLA SE ZEM

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Slehla se zem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Slehla se zem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

rachel amphlett

SLEHLA SE ZEM

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

GONE TO GROUND copyright © Rachel Amphlett 2018
The moral rights of the author have been asserted. Veškerá práva vyhrazena.
Translation © Jitka Šišáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-906-6
ISBN e-knihy 978-80-7662-910-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-911-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-907-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

Lee Temple zpomalil a vyhákl tretry z pedálů. Pneumatiky karbonového kola zadrkotaly na hrbolaté krajnici.

Zabrzdl vedle druhého cyklisty. Nigel Simpson se na něj rozmrzele podíval.

„Defekt?“

„Tento týden už podruhé,“ přikývl Nigel. „Tímhle tempem budu mít galusku brzy na cucky.“

„Máš náhradní duši?“

„Jo, mám. No nic, jen mě to trochu nakrklo.“

Lee souhlasně zabručel a ohlédl se. Dojeli je zbývající dva členové party a zastavili na odpočívadle u krajnice.

Na rekreační cyklistiku se dali teprve před osmi měsíci a překvapilo je, jak rychle se jim zlepšuje fyzička. Napadlo je to vlastně jednou v hospodě u piva a vrhli se do toho po hlavě. Manželky jim s pobaveným úsměvem dávaly nanejvýš tři měsíce, než je nový koníček přestane bavit.

Postupně objevovali nové kavárny a hospůdky a Leemu už se dnes sbíhaly sliny na výborný párek v rohlíku cestou zpátky na konci Boughton Monchelsea. Ale manželce o tom říkat pochopitelně nebude, protože ta žije v domnění, že mu k zahánění hladu stačila miska cereálií bez cukru, kterou před hodinou posnídal.

Dnešní vyjížďka začala skvěle – vyrazili na svou nejoblíbenější trasu, pro letní nedělní dopoledne jako stvořenou. Vyhnuli se zácpám v centru Maidstone a dali si sraz už v půl sedmé, dokud byl ještě chládek. Vyjeli z West Farleigh, obkroužili rušné město z jihu směrem na Langley a odbočili na vedlejší, málo frekventovanou silnici.

„Jak se ti na tom novém karbonu jezdí?“

Cukl sebou, protože mu přistála kamarádova těžká ruka na rameni, a s bolestivou grimasou se usmál.

Paul Banks byl pořádný vazoun a neuvědomoval si, že má sílu jako medvěd. Lee si kolikrát pomyslel, že ten chlap měl radši hrát ragby než balancovat na subtilním kole, ale Paulovi kupodivu nikdy nečinilo potíže držet se skupinkou tempo.

„Jo, výborně. Opravdu cítíš ten rozdíl,“ řekl Lee a z jeho hlasu byla slyšet nefalšovaná pýcha.

„Konečně třeba i Heather uzná, že to za ty peníze stálo.“

„To rozhodně, zvlášť když jsem musel prodat golfové hole, abych na něj měl.“

Paul se rozesmál, znovu ho plácl po rameni a odvedl bicykl k ostatním, kteří si povídali opodál.

Právě golfové vybavení si parta nakoupila při minulém pokusu, jak se společně dostat do formy.

SLEHLA SE ZEM

Lee se začal zajímat o cyklistiku před několika lety, kdy jejich hrabstvím vedla úvodní etapa Tour de France. Když to nadhodil před ostatními, nejdřív ho odbyli posměšky, že do trikotu je nikdo nedostane, ale brzy se nechali přesvědčit lákavou představou, jak si díky vyjížďkám jednak zlepší formu a jednak budou mít záminku vypadnout v neděli dopoledne z domova.

Teď už se všichni každý týden na kolo těšili a ani dnešek nebyl výjimkou.

Sundal si tmavé brýle a otřel je o přiléhavý dres. Zamžoural do ostrého slunce, jehož paprsky prosvítaly větvemi živého plotu. Touhle dobou tu skoro nic nejezdilo, a tak slyšeli hlavně zpěv ptáků.

Ohlédl se. Nigel zatím odmontoval přední kolo, položil ho na zem a nasazoval na ráfek montpáky. Paul si k němu přidřepel a začal mu pomáhat. Vypadalo to, že mají o zábavu postaráno nejméně na dalších deset minut.

Najednou Leeho bolestivě zatlačilo v podbřišku. Potřeboval si odskočit. Zastrčil si brýle za lem dresu a kousek se vzdálil.

„Kam jdeš?“ zeptal se Tony White, když ho mýjel.

Nemocniční sanitář měl na hlavě moderní aerodynamickou helmu a Lee spatřil v duhově zbarvených sklech jeho brýlí svůj odraz.

„Musím za keříček.“

Kamarád se zakřenil. „Zastávku v boxu je potřeba využít naplno.“

„Přesně tak.“

Lee poodešel ještě o kus dál a všiml si, že se na krajnici odpočívadla válí pohorka.

Vždycky mu bylo divné, že u silnice zpravidla vidíte pohozenou jen jednu botu, nikdy ne celý pár. Jako kluk si představoval, jak potom ten člověk pajdá po světě s jednou botou a nemůže najít tu druhou.

Paul si pohorky také všiml a rošťácky na něj zahalekal:

„Nachčij do ní!“

Lee se tiše zasmál a zavrtěl hlavou.

„Ale jo! Pal to do ní!“ hecoval ho Tony.

Na tvář mu usedla masařka a Lee se po ní ohnal rukou. To už se všichni tři bujaře smáli.

Pak se na botu podíval znovu, nevěřicně zamrkal, ucukl hlavou a zvedl se mu žaludek.

Pošklebky ostatních se mu najednou slily v neurčitý hluk. Kolem přejelo auto a závan vzduchu s Leem zacloumal. Stál bez hnutí, ruce podél těla a snažil se pochopit, kde se to tu vzalo, komu to patřilo a co si teď počít.

Konečně se vzpamatoval a uvědomil si, co vlastně v botě vidí.

Byla to noha useknutá u kotníku.

Kolem zaschlých cuků sražené krve a utržených tkaniček u koženého svršku bzučely mouchy.

Couvl a zděšeně vykřikl. Ostatní vylekaně zmlkli.

Rozbušilo se mu srdce a dal se na úprk tak překotně, až si zvrtil kotník. Podrážky s nášlapnými zámky se mu na nerovném asfaltu smekaly, a když doklopýtal k živému plotu, vy-zvracel u něj svoji ubohou snídani.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv inspektorka Kay Hunterová otevřela dveře služebního vozu, vystoupila z místa spolujezdce a rozhlédla se.

Detektiv šéfinspektor Devon Sharp jí zavolal zrovna ve chvíli, kdy se svým přítelem Adamem seděla doma na zahradě na předměstí Maidstone a v klidu si vychutnávala pozdní víkendovou snídani.

„Hlavně ať se ta senzace nedostane hned na titulní stránky novin,“ nabádal ji. „Chci, abys vyšetřování vedla ty – a vzhledem k tomu, že nám k týmu pořád nepřidělili žádného nového detektiva seržanta, můžeš si jako zástupce vzít třeba Barnese. Zavolám mu, ať se pro tebe co nejdřív staví.“

Kay cítila, jak jí stoupá adrenalin – jako vždycky, když se na obzoru objevil nový případ.

Musela uznat, že se novopečený detektiv šéfinspektor Sharp velice snaží, a od té doby, co ji povýšili na detektiva inspektorku, jí dává dostatek příležitostí, aby mohla kromě

běžné manažerské agendy pracovat také na prestižních případech.

Detektiv konstábl Ian Barnes stál za dveřmi pětadvacet minut po Sharpově telefonátu.

Kay s Barnesem ráda pracovala. Táhlo mu na padesát a sršel humorem a energií, které byly příjemným kontrastem hrůzných činů, jež řešili.

Teď stála vedle vozu, podívala se na třepetající se policejní pásku a obrátila se k Ianovi. Přibouchl dvířka, obešel vůz a stoupl si vedle ní.

Byl o něco vyšší než Kay, měl světle hnědé, na skráních prošedivělé vlasy a ke své značné nelibosti už potřeboval brýle na čtení.

„Pořád tě baví, když nemusíš dřepět v kanclu?“ prohodil ironicky. Pozorovali techniky z jednotky pro ohledání místa činu, kteří už na odpočívadle pilně pracovali.

„Hrozné, co se tu stalo,“ odtušila a zastrčila si pramen světlých vlasů za ucho. „Tak jdeme. Zjistíme co a jak.“

Vydala se při kraji silnice, jež mírně stoupala. Kývla na pozdrav kolegům z dopravky, kteří řídili provoz, aby tu nikdo zbytečně nezastavoval a neokouněl, ale současně aby auta zpomalila a neohrožovala vyšetřovatele a záchranáře.

Technici z kriminálky vztyčili zástěnu, za níž mohli nerušeně pracovat, a širší prostor obehnaný páskou hlídali dva řadoví policisté, aby ho ochránili před zvědavci. Opodál stála policistka s kolegou a u nich čtyři cyklisti v křiklavě barevných dresech. Policistka si Kay a Barnese vzápětí všimla a zvedla hlavu.

SLEHLA SE ZEM

Kay ji hned poznala a byla ráda, že je to zrovna ona. Debbie Westová sloužila jako policejní konstábl od dvaceti let a Kay jí prorokovala velkou budoucnost. Patřila k nejpečlivějším členům sboru a dalo se na ni stoprocentně spolehnout, že zjedná na místě činu naprostý pořádek.

„Dobrý den, inspektorko.“

„Ahoj. Co jste zatím zjistili?“

Debbie ukázala na kolegu, který mezitím odvedl cyklisty kousek dál od pásky, kladl jim otázky a zapisoval si jejich odpovědi.

„Nohu našel ten člověk v červenožlutém trikotu. Jmenuje se Lee Temple. On i jeho přátelé jsou z West Farleigh a jezdí pravidelně o víkendech společně na cyklovýlety.“

Kay přimhouřila oči před ostrým sluncem a prohlédla si muže vedle Debbiina kolegy. Všimla si, že o telegrafní sloup jsou opřená dvě drahá kola a další dvě leží v husté trávě u silnice.

„Jak mu je?“

„Vyzvracel snídani, ale naštěstí ne na předmět doličný.“

„Tak to máme kliku.“

Barnes ukázal bradou za zástěnu, kde technici se skloněnými hlavami usilovně prohledávali krajnici a živý plot.

„Už našli zbytek těla?“

Debbie nakrčila nos. „Ještě ne.“

Kay se zadívala na auta, která pomalu projížděla kolem, a musela v duchu dát Sharpovi za pravdu, že média určitě budou chtít dostat událost do večerních zpráv v šest a vezmou jistě zavděk jakoukoli kusou informací od náhodných svědků.

„Předpokládám, že jsi pana Templea i ostatní důrazně upozornila, že o tom nesmí s nikým mluvit.“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Debbie.

Barnes poklepal Kay na ruku, protože na ně mezitím někdo zpoza pásky zavolal. Otočila se a uviděla, že na ně mává jeden z techniků výjezdovky.

„Ráda bych s panem Templem mluvila, než je pustíš,“ řekla Kay.

„Jasně, není problém,“ kývla Debbie. „Chystám se jim zavolat taxi dodávku, aby je rozvezla domů. Neumím si představit, že by se jim po tomhle zážitku ještě chtělo jet zase na kole zpátky.“

„Rozumný nápad, díky. Za chvilíčku jsem zpátky.“ Kay pospíchala za Barnesem k vyznačenému perimetru a u něj se zastavili. „Dobré dopoledne, Harriet.“

„Zdravím. Debbie mě informovala, že už jste na cestě.“

Kay neušlo, že je šéfka techniků unavená, a umiňovala si, že ji nebude dlouho zdržovat a nechá ji, aby se co nejdřív vrátila k rozdělané práci.

„Co nám můžete zatím sdělit?“

Harriet každému podala sáček s jednorázovou kombinézou a počkala, až se obléknou a nazují si návrky na boty. Pak nazdvihla pásku a nechala je projít za zástěnu. Dovedla je po vyznačené cestě až k inkriminovanému místu.

„Než se mě stihnete zeptat, tak jediné stopy, které jsme tu našli, odpovídají těm cyklistickým tretrům – což je pochopitelné, protože mají na podrážkách klipsny k nacvaknutí do pedálů.“

SLEHLA SE ZEM

Došli společně až ke kotníčkové botě.

Kay si uvědomila, kolikrát už takový osamělý škrpál u silnice viděla a nikdy ji nenapadlo to spojovat se zločinem. Ale dnes, když věděli, co v botě zůstalo, to byla jiná.

Přidřepala si asi metr od ní a ohnala se po masaře. Harriet mezitím pokračovala.

„Naše oběť je bezpochyby muž, což lze potvrdit, aniž bych musela nohu vyzout. Obuv je vyrobená z kvalitní kůže, nicméně nese známky opotřebení čili patrně to byl jeho oblíbený pár. Podrážka je z jedné strany sešlapaná. Víc vám o oběti asi poví Lucas, jakmile nohu ohledá.“

Kay polohlasně přitakala. Forenzního patologa Lucase Andersona z ministerstva vnitra už znala z dřívějších případů a jeho pedantský smysl pro detail a schopnost najít maximum možných informací jí nejednou nesmírně pomohly.

Potřebovali si vytvořit o oběti nějaký konkrétnější obrázek, aby našli člověka, který tohle spáchal, a Kay nepochybovala, že Lucas jim k tomu dokáže poskytnout cenné podklady.

„Jiné části těla jste nenašli?“

„Ne – a to jsme už v podstatě dokončili předběžný průzkum. Ale pokud bychom cokoli objevili, dám vám samozřejmě vědět.“

„Jak dlouho tady podle vás může asi být?“

„Upřímně – těžko říct. Na svršku je vrstva prachu a zaschlých stříkanců bláta od projíždějících aut, jak začátkem měsíce pršelo. Ale Lucas možná dokáže přibližný čas smrti určit přesněji.“

Kay vstala a obrátila se k Barnesovi. Ušklíbal se a s od-
porem pozoroval masačky hodující na pahýlu. Rozhlédla se
na obě strany. Silnice se táhla jako rovná linka od obzoru
k obzoru.

„Budeme si muset promluvit s lidmi, co u téhle silnice
bydlí. Nikdy nevíš – třeba mají bezpečnostní kamery.“

Barnes přikývl. „Poprosím Debbie, ať zařídí, aby se do
toho hlídky rovnou pustily. Odpoledne zavolám Gavinovi
a Carys, aby přišli zítra brzy ráno do práce.“

Podlezli vymeazovací pásku, sundali si ochranné kombi-
nézy a podali je jednomu z Harrietiných asistentů. Kay se ješ-
tě jednou ohlédla po botě s amputovanou nohou.

„Kdo sakra jsi?“ zamumlala si pro sebe.

KAPITOLA TŘI

Debbie s kolegou se odmlčeli, protože se k jejich skupince čtyř cyklistů blížila Kay s Barnesem.

Kay si všimla, jak je Lee Temple bledý a jak zkroušeně se tváří jeho přátelé.

Vždycky ji překvapovalo, jak se svědkové trestných činů často cítí provinile kvůli tomu, co viděli, přestože za nic nemůžou.

Možná se ošívají i proto, že se kolem nich pohybuje tolik policistů, kriminalistů a techniků.

Obrátila pozornost k Templeovi a odvedla si ho kousek stranou.

„Pane Temple, jsem detektiv inspektor Kay Hunterová a tohle je můj kolega detektiv konstábl Ian Barnes. Vy jste tu botu spatřil jako první, je to tak?“

Přikývl a těžce polkl. Kay podvědomě couvla, protože se lekla, jestli se cyklista znovu nepozvrací.

Mávl odmítavě rukou, aby ji uklidnil. „Už jsem v pořádku, nebojte.“

„Prodělal jste hrozný šok a vyrovnáváte se s tím obdivuhodně dobře,“ podpořila ho. „Vím, že jste jak vy, tak vaši přátelé hovořili s konstáblem Westovou, ale pár slov bych s vámi ráda prohodila i já, než vás všechny odvezeme domů.“

Pohlédla kousek doprava, kde už na odpočívadle brzdila dodávka s polepy taxislužby a zapnula výstražné blikáčky. Pak stočila oči zase k Templeovi.

„Víte co? Nejdřív naložíme vaše přátele i kola do taxíku a vás potom odvezeme domů my s Barnesem, až si popovídáme, co říkáte?“

Dlouze a trochu roztřeseně vydechl, prohrábl si delší tmavohnědé vlasy, zplihlé zpod helmy, kterou teď držel v rukou. „Dobře. Děkuju.“

Zbývající tři cyklisti se s kolegou ustaraně rozloučili a policisté je potom doprovodili k taxíku.

„Odpoledne se u tebe stavím,“ řekl mu jeden z nich, sebral z trávy druhé kolo a vedl ho k dodávce.

Temple jim zachmuřeně mávl na rozloučenou a taxík pomalu vyjel z odpočívadla na silnici. Kay zatím vyčkávala.

„Šéfová? Máme společnost,“ upozornil ji Barnes.

Kay se obrátila a jen s největším sebezapřením neutrouсила nějakou jadrnou nadávku. U krajnice o kus dál zastavil sedan a z místa řidiče se právě soukala důvěrně známá postava.

I na tu dálku, která je dělila, cítila Kay, že je Jonathan Aspley bez sebe zvědavostí a vzrušením. Pospíchal k policejní pásce a zástěně.

SLEHLA SE ZEM

„Posaď Leeho do auta, Iane. Za moment jsem u vás.“

Dohnala reportéra kousek od zástěny a hned ho nenápadně natočila zády, aby neviděl na Barnesův vůz.

„Nejdete zrovna vhod, Aspley.“

„Ale no tak, Hunterová – potřebuju předběhnout ostatní! Řekněte mi aspoň něco, co můžu použít.“

Kay přimhouřila oči. „Věřte mi, že to, co bych vám říct chtěla, byste použít nemohl. Na velitelství určitě uspořádají ještě během dneška tiskovku. Přijďte na ni a dostanete tolik informací, kolik bude možné.“

„Jasně a budu mít úplně to samé jako všichni ostatní. Dlužíte mi to.“

„Nic vám nedlužím,“ odsekla Kay a pak si povzdychla. „Podívejte se, na rozhovory je vážně moc brzy. Přijďte na tu tiskovku. Já mezitím rozdám svým lidem úkoly a uvidíme, co vám budu schopná říct za pár dní.“

„Poskytnete mi exkluzivní rozhovor?“

„O tom rozhodne Sharp, ale pokusím se.“

„Čili mě normálně využijete jen na to, abyste nechali na veřejnost prosáknout vybrané informace.“

„Takže mám raději poskytnout rozhovor konkurenci?“

Rozmrzele se ušklíbl. „Tak nashle.“

Kay počkala, dokud se nevrátí k vozu, a teprve pak se otočila a pospíchala za Barnesem. Lee Temple seděl na zadním sedadle.

„Omlouvám se,“ řekla Kay, sáhla do tašky pro zápisník a propisku a obrátila se k cyklistovi. „Vím, že už jste o tom, co jste našel, mluvil s našimi kolegy, ale můžete prosím

zopakovat i mně, co se dnes dopoledne přihodilo? Řekněte mi úplně všechno, i to, co vám zdánlivě nepřipadá důležité.“

Kousl se do rtu, ale kývl a začal vyprávět, jak se to událo od chvíle, co vyjel z domova, až do okamžiku, kdy našel pohorku se zbytkem nohy. Tísňovou linku pak zavolał jeho kamarád Tony White.

Kay ho vůbec nepřerušovala. Nechala ho mluvit, jen poslouchala a psala si poznámky.

Třebaže Debbie a její kolega už od všech čtyř cyklistů získali předběžnou svědeckou výpověď, Kay vždycky považovala za důležité hovořit se svědky i sama, pokud to situace umožňovala. Dotyčný si často vzpomene na nějakou drobnost až napodruhé, protože jeho mysl stále teprve zpracovává, co se vlastně stalo.

Jakmile umkl, Kay mu dala ještě chvílku, aby se zase uklidnil, a pak si odkašlala.

„Když jste mířili k tomu odpočívadlu, nevšiml jste si nějakých aut?“

„Ne – měli jsme silnici sami pro sebe. Šlapali jsme po dvou vedle sebe, já s Nigelem vpředu. Nigel mě předjel a vtom zjistil, že píchl. Proto jsme zamířili na odpočívku. Nebyl vůbec žádný provoz a prvního auta jsem si vlastně všiml až ve chvíli, kdy jsem narazil na tu botu.“

„Je to vaše nejoblíbenější trasa?“ zeptal se Barnes.

„Byla,“ odtušil tiše Lee, sklopil oči a smutně se zadíval na helmu v rukou.

„Jak dlouho jste tudy jezdili?“ zajímalo Kay.

„Asi osm měsíců.“

SLEHLA SE ZEM

„A všimli jste si na té odpočívce někdy někoho?“

„Omlouvám se, ale to nevím.“

„To nic. Jaká vozidla tady obvykle potkáváte?“

„Normální. Auta, motorky. Občas dodávku. Většinou tu nebývá skoro žádný provoz. Právě proto jsme si tuhle silnici vybrali.“ Zkormouceně svraštil obočí. „Moc jsem vám nepomohl, co?“

„Vedete si velmi dobře,“ ujistila ho Kay. „Všechny vaše informace jsou pro nás cenné.“

„Dobře.“

„Kdy jste tudy jeli naposled?“

„Asi před měsícem.“

„Ani tehdy jste si tu ničeho nevšimli? Čehokoli, co by vás zaujalo?“

„Ne. I dneska jsme se tady zastavili jen kvůli tomu, že Nigel píchl. Jinak...“

Barnes zvedl obočí, Kay zastrčila notes do tašky a souhlasně kývla.

Dnes už jí Lee Temple víc nepoví. Nechá ho odpočinout a zítra nebo pozítří si s ním promluví ještě jednou. Třeba se mu vybaví něco dalšího, co viděli cestou nebo za jakých okolností našel tu pohorku.

Zapnula si pás. „Kde přesně bydlíte, Lee?“

Cyklista jí nadiktoval adresu a Barnes přitákal, že ví, kde to je. Nastartoval a vyjel od místa činu.

O půl hodiny později vyhodil blinkr, ubral plyn a odbočil do ulice, která vedla po vnějším okraji West Farleigh kolem nádraží.

Zvolna zastavil u jednoho z domků řadové zástavby, vystoupil a pomohl Templeovi z vozu. Podal mu vizitku a pak už muži pokynul, že může jít domů. Sedl si zase za volant.

„Chudák chlap,“ zabručel.

Kay se kousla do rtu a dívala se, jak se otevřely dveře.

Objevila se v nich žena, tmavší blond vlasy měla sepnuté do culíku a na boku držela malou holčičku.

Lee doklopýtal k prahu a žena ho objala. Chvilí stáli bez hnutí a pak ho žena pustila dovnitř a zavřela dveře.

Barnes odbrzdil a pomalu vyjel od chodníku.

„Myslím, že s cyklistikou bude mít pan Temple nějakou dobu utrum.“

„Ani bych se nedivila,“ prohodila Kay. „Řekla bych, že z toho dnešního zážitku bude mít ještě dlouho noční můry.“

KAPITOLA ČTYŘI

Kay si rozepnula knoflíčky u manžet a vyhrnula si rukávy k loktům.

Vrátili se do Maidstone na policejní stanici a mezitím se od rána oteplilo. Nebe bylo bez mráčku a čekal je krásný letní den.

Třebaže by všichni byli samozřejmě radši doma s rodinami, Kay věděla, že se celý tým už začal plně soustředit na nový úkol. Byla ráda, že měli s Barnesem zrovna službu na telefonu, protože jinak by místo činu převzal někdo jiný a ona by musela v pondělí ráno nastoupit na třídní workshop s názvem „Pokročilé techniky managementu“.

Na jednu stranu se jí ulevilo, že tam nebude muset sedět, ale na druhou stranu ji trýznilo pomýšlení, že někdo neznámý byl za strašlivých okolností těžce zraněn nebo zemřel. Umiňovala si, že udělá všechno, co bude v jejích silách, aby pachatele odhalila a předala spravedlnosti.

Strčila do dveří společné kanceláře a zamířila ke svému stolu. Vládl tu čilý ruch. Ještě když byla Kay s Barnesem na místě činu, Phillip Parker iniciativně nachystal bílou tabuli a podařilo se mu vyfasovat několik počítačů navíc.

Konstábla Parkera poznala před rokem, kdy končil zkušenou dobu, a už tehdy bylo patrné, že si pod vedením staršího kolegy Norrise vede velmi dobře. A trochu se i spravil – dříve vyzábělý dvacetiletý mladíček konečně nabíral svaly, zřejmě aby netahal za kratší konec při potyčkách s problematickými maidstoneskými figurkami.

Páteční a sobotní večery bývaly v centru divoké a Parker nechtěl být pro místní provokatéry a výtržníky snadným cílem.

„Výborně, Phile,“ pochválila ho.

Usmál se. „Říkal jsem si, že nám to ušetří čas.“

„Díky.“

Rozhlédla se po ostatních členech týmu.

Dosud se dostavili jen čtyři další řadoví policisté, kteří měli s vyšetřováním pomáhat, ale to se mělo v průběhu dopoledne změnit, jakmile se upraví rozpis služeb a budou k nim převeleni kolegové z jiných případů.

Detektivové z ostatních týmů jí za to nepoděkují, to jí bylo jasné.

Bude je muset v nadcházejících týdnech pozvat na skleničku, aby se na ni tolik nezlobili, že kvůli jejímu případu přišli na čas o své lidi a zdroje. Pak už se obrátila k tabuli.

Parker vytiskl barevnou mapu inkriminované oblasti u Maidstone a rovnou v ní velkým červeným špendlíkem vy-

SLEHLA SE ZEM

značil místo ranního krvavého nálezu. Z digitálních map vytáhl fotografie příslušných úseků silnice a připíchl je hned vedle mapy.

Zatím jim to musí takhle stačit, než jim technici pošlou vlastní fotky.

Jakmile se Kay přesvědčila, že vyšetřování je zajištěné po administrativní stránce, vrátila se ke stolu a nalistovala si v zápisníku místo, kam si poznamenala, co jí řekl Lee Temple. Začala si jeho odpovědi přepisovat do počítače.

Ještě dnes založí pověřený důstojník v databázi HOLMES samostatnou složku tohoto případu a ona tento záznam rozhovoru nahraje k ostatním informacím, které budou postupně shromažďovat.

Vzhledla, až když si k protějším stolu sedl Barnes a zahýbal myší, aby probudil monitor k životu.

„Už jsi volal Gavinovi a Carys?“

„Ano, dorazí zítra v sedm ráno. Oba se nabízeli, že by přijeli hned, pokud bys je tu chtěla mít.“

„Ne, to je v pořádku. Jen ať si dneska raději odpočinou – kdo ví, kdy teď dostanou volno. Na tomhle případu musí všichni zabrat naplno.“

Mezitím k nim přistoupil detektiv šéfspektor Sharp. Vyzařovala z něj kázeň a odhodlání, které si vypěstoval jednak v dobách, kdy sloužil v armádě, a jednak během uplynulých deseti let, kdy už pracoval jako detektiv u kentské policie.

„Co je potřeba řešit jako první?“ zeptal se.

„Ze všeho nejdřív musíme na odpoledne svolat tiskovou konferenci,“ odvětila Kay. „Zrovna když jsme pouštěli domů

svědky, objevil se tam Jonathan Aspley z *Kentish Times* a určitě nebude jediný, kdo kolem případu začne dotírat a čmuchat. Potřebujeme to pevně podchytit hned v začátku, jinak budou média šířit spekulace a paniku.“

Sharp si prohrábl krátký prošedivělý sestrňh a povzdychl si. „Souhlasím – sice bych nejradši ještě jeden dva dny počkal, ale když máme místo činu lidem takhle na očích, skoro mě překvapuje, že zatím nikdo nedal nic na sociální síť.“

„Zásahovka a Harrietini lidé zareagovali velice rychle – okamžitě postavili zástěny, aby tam nebylo z projíždějících aut vidět,“ poznamenal Barnes. „Nikdo si nic nevyfotí ani nenatočí.“

„Hlídkují i proti dronům, a navíc jsem slyšela, že vrtulník místní televizní stanice je právě v servisu,“ dodala Kay, „takže ani seshora nikdo žádné obrázky nepořídí.“

„Dobře.“ Sharp se otočil pro židli a přitáhl si ji k nim. Posadil se a pokračoval. „Čili šlo o čtyři cyklisty a jeden z nich objevil tu botu, ano?“

„Ano, Lee Temple,“ přitakala Kay. „Učitel na základní škole v Paddock Wood. Bydlí ve West Farleigh a se třemi kamarády vyráží každou neděli dopoledne na kole. Po téhle silnici jezdí pravidelně až do Boughton Monchelsea, ale na té odpočívce zastavili poprvé.“

„Už máme nějakou představu, jak dlouho tam ta noha leží?“

„Harriet se zdráhala to odhadovat. Snad nám víc poví Lucas Anderson, jakmile provede pitvu.“

SLEHLA SE ZEM

Sharp přikývl a opřel se zády. „Asi si oba uvědomujete, že budeme u tohoto případu pod drobnohledem. Zvlášť když nám od tvého povýšení, Kay, pořád chybí v týmu detektiv seržant. Na celý příští týden jsou rozepsané pohovory s kandidáty a ty aspoň u některých budeš muset sedět, takže to prosím vezmi v úvahu, až budeš rozdělovat úkoly kolegům.“ Zvedl obočí směrem k Barnesovi. „Pořád se nechceš nechat přesvědčit, aby ses na tu pozici přihlásil?“

Barnes omluvně zkrivil ret. „Ne, fakt díky, šéfe.“

Sharp pokrčil rameny. „Zkusit jsem to musel.“

Dál už se k tomu nevracel, ale Kay vycítila, že ho Barnesovo rozhodnutí mrzí. Obvykle bývá jednodušší obsadit funkci stávajícím kolegou než přijmout někoho odjinud a doufat, že do týmu zapadne.

Na druhou stranu Barnes chápal – nemělo smysl ho tlačit do něčeho, o co sám nestojí. Zatím si povinnosti detektiva seržanta dělili mezi sebe, ale do budoucna to nebude dlouho udržitelné. A teď navíc musí rozjet pátrání po vrahovi.

Zároveň neměla Sharpovi za zlé, že se ho stále pokouší přesvědčit – sama o té funkci s Barnesem mluvila minulý týden, když si v polední pauze odskočili z práce sníst oběd na své oblíbené lavičce u řeky za biskupským palácem.

Jenže Ian si dál trval na svém a tvrdil, že být detektivem konštáblem mu úplně stačí.

Sharp vstal a zastrčil židli k vedlejšímu stolu. „Dobře. Nechme to tedy prozatím při starém. Kay – přijď dnes ve čtyři na velitelství, abychom mohli tu tiskovku vést společně. A my se uvidíme ráno, Barnesi.“

„Ano, pane.“

Z počítače se ozvalo cinknutí a Kay se obrátila k monitoru. „Harriet nám právě poslala první fotografie z místa činu, Iane.“

Barnes se přesunul vedle ní a společně si obrázky prohlíželi.

Když se dívala na fotky hrůzného výjevu ze všech stran, dumala, za co si ten nešťastník vysloužil tak brutální konec.

„Jaká bestie tohle vůbec může udělat?“ vrtěl hlavou Barnes.

Kay zavřela poslední obrazovou přílohu a promnula si pravé oko. „Kam tu nohu asi vezl? A kde je zbytek těla?“

KAPITOLA PĚT

Jakmile Kay vstoupila do velké zasedací místnosti vyhrazené pro odpolední tiskovou konferenci, měla pocit, že se ocitla v samotném pekle.

Zpráva o zločinu se v kentských médiích rychle rozšířila a všechny židle v sále byly obsazené. Podél stěn se tísnili kameramani a fotografové a trochu se vzájemně přetlačovali.

Kay nakrčila nos, protože z reportérů táhly cigarety. Prosmýkla se uličkou mezi nimi až k vyvýšenému stupínku, na němž stál dlouhý stůl.

Sekretářka z velitelství Joanne Thomasová, která s organizací tiskovky pomáhala, Kay prozradila, že někteří novináři přijeli i s hodinovým předstihem, aby si zajistili místo v přední řadě, a Kay si pomyslela, kolik z nich už se touhle dobou úplně třese na to, až si budou moct zase zapálit.

Vládl tu ohlušující hluk. Kay položila kabelku pod stůl a zpříma se podívala do sálu.

Ještě před půlrokem jí všichni ti lidé naháněli hrůzu, stejně jako upřené objektivy kamer. Děsila se, že se přerekne nebo udělá jinou chybu.

Dnes si shromážděný dav měřila zkušeným pohledem, dávala si načas a odhadovala, s jakými otázkami novináři přijdou.

Kývla na pozdrav několika známým a velkoryse přehlédla, že po ní jedna černovlasá reportérka zlostně loupá očima. Se Suzie Chambersovou měla nedávno nepříjemný výstup, a proto ji teď překvapilo, že ji vidí hned v první řadě. Obvykle pracovala pro místní televizi jako zvláštní zpravodajka, ale nejspíš si to nahoře rozlila a šéf ji potupně poslal na tiskovku k obyčejnému vyšetřování vraždy. Každopádně tu našťavaně seděla s rukama bojovně založenými na prsou.

Dav u dveří se zavlnil a Kay se podívala pozorněji, kdo dorazil. Byl to Jonathan Aspley. Prodíral se úzkou uličkou a rozhlížel se, jestli někde nezbyla volná židle.

Na okamžik se střetla s jeho světlemodrými očima. Odhrnul si z čela vlasy. Vtom na něj někdo zleva hlasitě hvízdal a Jonathan prudce otočil hlavu. Kay viděla, jak na něj mává kolega a ukazuje na sedadlo vedle sebe.

Ostatní v řadě museli volky nevolky vstát a s neochotným brbláním ho pustit. Hluk v sále zesiloval.

Kay sáhla do tašky a vyndala si poznámky, které si předem napsala a vytiskla v kanceláři. Na první stránce stálo oficiální vyjádření, jež se chystala přčíst. Potřebovala, aby novináři zveřejnili vybrané hlavní body, a doufala, že se dí-

SLEHLA SE ZEM

ky tomu vyšetřování pohne rychleji vpřed. Na druhou stránku si vypsal odpovědi na očekávané otázky tak, aby neprozradila identitu Leeho Templea a jeho přátel, a seznam operačních záležitostí, k nimž nechá raději mluvit Sharpa.

Svou vojenskou úsečností uměl umlčet i ty nejotravnější novináře.

A jako by ho tou myšlenkou přivolala, otevřely se vzadu dveře, vstoupil detektiv šéfinspektor, upravil si kravatu, prohlédl si shromážděné zástupce médií a kráčel až ke Kay.

„Dáme jim ještě pár minut, ať stihnou přijít opravdu všichni, a pak začneme,“ prohodil k ní.

„Jasně. Počítám s tím.“

Vzal do ruky papíry a prolétl si očima její poznámky. Krátce přikývl a vrátil jí je. „Dobrá práce.“

Přítáhl si k ní židli a se špatně skrývaným povzdychem se posadil.

„Děje se něco?“ nenápadně utrousila Kay.

„Zase se nahoře politikaří, znáš to. Budeme muset tenhle případ zvládnout tak, aby moc nezasahoval do lidských ani materiálních zdrojů pro ostatní – vrchní superintendantka mě beztak brzy pověsí za koule do průvanu kvůli tomu, kolik lidí se mi podařilo přetáhnout z divize.“

„Co pak pozvat všechny do hospody? Jako takovou omluvu, že se chvíli museli obejít bez svých lidí?“

„To zrovna – my vykrvácíme a oni si uženou cirhózu jater.“

Jen stěží se jí podařilo zachovat vážnou tvář. Úsměv se na tiskovou konferenci k vraždě opravdu nehodí.

Sharp si zjevně myslel totéž, protože vzápětí vstal a hlasitě promluvil, aby přehlušil přítomné.

„Dámy a pánové – prosím, usadte se a začneme.“

Jeho slova zaúčinkovala a celá místnost prakticky ihned ztichla. Vzadu sice ještě někdo špital, ale jeden starší novinář jeho směrem hlasitě zaklel a dotyčného fotografa napomenul, ať už mlčí. Všichni mezitím upřeli oči na Kay a Sharpa.

Kay si odkašlala a zabořila zrak do poznámek. Vší silou se snažila nemhouřit oči před blesky z první řady.

„Dnes dopoledne byla kentská policie přivolána na odpočívadlo u silnice východně od Boughton Monchelsea,“ spustila. „Skupina cyklistů nahlásila nález lidských ostatků. Na základě prvotního ohledání dotčeného místa jsme událost vyhodnotili jako násilný čin.“

Cítila, jak davem cloumá neodolatelné nutkání zasypat ji otázkami. Změřila si novináře přísným pohledem a neušlo jí, že zvednutá ruka vzadu zase poslušně klesla.

„V tuto chvíli nelze poskytovat žádné další informace. Můžeme pouze potvrdit, že jsme dokončili prohledávání oblasti a před hodinou byla silnice opět plně zprůjezdněna. Děkujeme místním občanům za trpělivost. Pátrání je v samém počátku, a jakmile to bude možné, zpřístupníme vám další podrobnosti. Zatím prosím každého, kdo by měl k případu nějaký poznatek, aby kontaktoval organizaci Crime-stoppers. Ráda bych připomněla, že linka respektuje anonymitu volajících.“

Odložila list papíru a pohlédla na Sharpa, který kývl a přitáhl si k sobě stojánek s mikrofonom.

SLEHLA SE ZEM

„Vyšetřování povede detektiv inspektorka Hunterová a já jí budu plně nápomocen,“ řekl. „Dokud neposkytneme další ověřené informace, prosím vás, abyste o tomto nálezu nevytvářeli žádné spekulace a nešířili je. Doposud událost šetříme jako izolovaný čin. Prosím, Kay.“

„Díky. Vaše otázky?“

Ruka vzadu vystřelila do vzduchu jako první.

„Ano?“

Vstal asi dvacetiletý reportér, na nose brýle, v rukou zápisník a propisku.

Kay viděla, že pohybuje rty, ale kvůli hlasitému šumu z předních řad mu vůbec nerozuměla.

„Promiňte, prosím.“ Zaklepala prsty na mikrofon, aby provinilci zmlkli. „Děkuji. Když bude někdo hovořit, vy ostatní laskavě mlčte. Půjde nám to rychleji. Ledaže by vám bylo jedno, že nestihnete svůj vstup ve zprávách o šesté.“

Celá přední řada se na ni vyčítavě zamračila.

„Děkuji. Takže co jste říkal?“

„Ostatky se našly jen několik mil od policejního velitelství. Jak je možné, že si jich někdo všiml až dnes?“

Všichni upřeli oči na Kay. V duchu si povzdychla. Věděla předem, že za to policie slízne kritiku, ale doufala, že tahle otázka zazní až poté, co bude moct tisku sdělit něco víc.

„Jednak bohužel nejde o kompletní lidské tělo, a navíc k nálezu došlo v místech, kde se veřejnost příliš nezdržuje,“ odvětila a obrátila se k dalšímu, tentokrát známému tazateli.

Jonathan Aspley se na ni vděčně usmál a spustil.

„Jsou cyklisté, kteří ostatky našli, mezi podezřelými?“

Kay polkla. Teď bude muset velmi opatrně vážit slova.

Pokud shromážděná média usoudí, že Lee Temple a jeho přátelé patří do okruhu možných podezřelých, budou je až do vyřešení případu nechutně pronásledovat a udělají jim i jejich rodinám ze života peklo.

„Spolupracují s námi při vyšetřování,“ odpověděla, „a my žádáme, abyste absolutně respektovali jejich soukromí.“

Významně se při tom podívala na Suzie Chambersovou.

Byla to proslulá lovkyně senzací a Kay se rozhodla, že poprosí někoho z uniformovaných kolegů, aby s cyklisty ještě promluvil a poučil je o jejich právech a povinnostech pro případ, že by buď sama novinářka, nebo někdo jiný nedbal Kayina varování.

Jak tisková konference pokračovala a otázky se začaly více méně opakovat, zvedla Kay ruku.

„To je pro dnešek všechno. Jakmile se budeme moci podělit o něco dalšího, náš mediální tým vás bude informovat.“

Odstrčila židli od stolu, uložila papíry do tašky a pospíchala za Sharpem ke dveřím v zadní části sálu.

Jakmile se za ní zavřely, hlasitě si povzdychla, uvolnila napětí v ramenou, zavřela oči a protáhla si šíjové svaly.

„Zvládlas to výborně, Hunterová,“ pochválil ji Sharp.

„Díky, šéfe,“ usmála se na něj.

„Sice si to všichni určitě trochu vyšperkují, ale s tím nic neděláme. Tak už to holt chodí.“ Pohlédl na hodinky a zvedl obočí. „A teď koukej padat domů. Brzy ráno začínáme. Pozdravuj ode mě Adama, ano?“

„Jasně, díky.“